

Abstrakt

Tato práce pojednává téma vztahu člověka a techniky optikou reflexe tohoto vztahu u vybraných myslitelů minulého století, kteří se tomuto tématu věnovali v některých svých pracích (O. Spengler, J. Ortega y Gasset, A. Gehlen). Jedna linie tázání bude sledovat nuance toho, zda a jak člověk tvoří techniku, resp. zda a jak technika dotváří člověka. Práce tuto vzájemnou provázanost člověka a techniky jednou provždy nerozhodne, nastíní však perspektivy, z nichž lze i pro dnešek tento téměř samozřejmý vztah problematizovat a uvést jej do sféry možného tázání. Technika je totiž od novověku považována za jedno z bytostných určení člověka. Člověk je chápán jako bytost praktická, jednající a zejména tvořivá – přetváří přírodu, tedy vytváří si novou, polidštěnou přirozenost druhého řádu, kterou je technika. Druhá linie tázání bude vyzdvihovat to, jak se technika jeví jako něco, co nejen do jisté míry dělá člověka člověkem, nýbrž jako to, co bytnost člověka, tedy to, co jej dělá člověkem, ohrožuje. Obě linie se sejdou u otázky nakolik nás ohrožuje to, co nás utváří, resp. nakolik nás utváří to, co nás ohrožuje.